Zastavení č. 5: Rytíř

Pověst o erbu pánů z Pernštejna

Erb pánů z Pernštejna byl nadán za válečných králů moravských. O tom se v kronice polské tato zmínka činí.

Byl muž jeden jménem Věnava, jenž bydlení své měl v krajině moravské mezi velikými horami. Býval sobě živností pálením uhlí, maje chaloupku svou na vysoké hoře postavenou, v kteréž chléb i jiné potřeby sobě choval. Když pak živností své si hleděl a zřídka doma býval, naučil se do té chaloupky zubr choditi, jenž chléb a cokoli jiného v ní dostal, to všechno sžíral.

Když se o tom škůdci dověděl Věnava, myslil na to, jak by mohl toho zubra zabíti. Až jednoho času, když si něco před chaloupkou opravoval, zubr do ní zezadu vešel. Když to Věnava spatřil, ponenáhlu se k němu přiloudil. Zubr, ucítiv ho, chtěl z boudy vyskočiti, ale on doskočil k němu, za rohy jej uchytil, utrhnul proutek mladý a skrze chřípě zubrovi prostrčil. Upletl houžev a vedl zubra podle sebe od toho místa, veliké tři míle, až do města Brna, když na ten čas král by se svým dvorem.

Král vida v tom muži takovou sílu, zeptal se ho, čeho by žádal za ten dar, který mu přivedl. Věnava odpověděl, že nic víc nechce, toliko svobodu, aby měl na těch horách, aby bez překážky mohl uhlí páliti.

Poznávaje král, že více zaslouží, tou vší krajinou mezi těmi horami ho na věčnost obdaroval. Což on s vděčností přijal a mužnost svou prokázal, levou rukou drže zubra za houžev, pravou tesáček, který při sobě nosil, dobyl a jednou ranou zubrovi hlavu sťal.

Vida to král, divil se jeho síle a na věčné časy jemu i potomků jeho za erb daroval a nositi přikázal hlavu zubří černou ve zlatém poli a v chřípích jeho houžev.